

ling af forskellige Eiendomme fra gammel Tid har været der paa Stedet og ført Navn af By, eller den først senere danner sig, hvorved ogsaa maa tages i Betragtning, at, medens Antallet af Stederne i de gamle Byer jevnlig formindskes deels ved frivillig, deels ved tvungen Udskytning, vilde der under en modsat Fremgangsmaade paa sine Steder, hvor Byggegrund kunde erholdes for en ringe Priis, og hvor Omstændighederne iøvrigt indeholdt Dyrfordring til at sammenslutte sig, danne sig Mæsser af tætbyggede Huse. Ligesom Admistrationen derfor har anseet sig bespiet til i saadanne Tilfælde at fordrø, at den lovbestemte Afstand af 50 Alen skulde tilveiebringes imellem de Steder, der af Nytt opføres (jfr. Can. Str. af 7de August 1827 og 19de Aug. 1845), saaledes er ogsaa Bygningshjælp bleven udbetalt, naar et afbrændt Sted ikke kunde opføres paa Brandtomten i den nævnte Afstand, og Vedkommende saaledes har maattet udshytte. Imidlertid er det ved en Landsovers samt Hof- og Stadsretsdom af 22de April 1856 antaget, at Bestemmelsen i Pl. af 8de Decbr. 1809 ikke kunde finde Anvendelse paa en Samling af Huse, der vare opførte paa Marken. Det vil saaledes være nødvendigt, at dette Spørgsmaal endelig ordnes ved den nye Lovgivning.

Som ovenberørt, har den hidtil gjældende Lovgivning for Landets Vedkommende ikke lagt Vægt paa Stedernes Bygningsmaade, men væsentlig kun derpaa, at der imellem de forskellige Steder er fornødent Mellemrum. Dette er saaledes det Betryggelsesmiddel mod Ildens Forplantelse, som paa Landet have istedetfor de større Betryggelsesmidler i Kjøbstæderne ved den bedre Bygningsmaade, fuldkomnere Slukningsredskaber, organiserede Brandcorps, stærke Polititilsyn med Brandanordningernes Efterlevelse, den større Frequent af Menneſter og de bedre communale Indretninger, saasom Vægtere, Lygter m. m., hvilket Alt bidrager til hurtigere at opdage og lettere at slukke en opkommen Ildbrand. Der er saaledes saa meget mere Anledning til for Landet at bibeholde det først nævnte Betryggelsesmiddel, der er hjemlet i den bestaaende Lovgivning og gaaet over i den almindelige Bevidsthed og saaledes giver dem, der have indrettet sig derpaa, en be-

grundet Ret til at fordrø, at den erhvervede Sikkerhed ikke formindskes for dem, ved at det tillades Andre at opføre nye Steder indenfor en saadan Afstand, som kan ansees nogenlunde betryggende.

Idet man derfor har anseet det nødvendigt som Regel at bibeholde den nugjældende Bestemmelse om 50 Alens Afstand, der uden tvivl maa betragtes som den bedste, der under almindelige Forhold kan tilveiebringe en nogenlunde betryggende Sikkerhed, er det dog fundet, at der deels paa Grund af Stedernes Bygningsmaade, deels paa Grund af deres Anvendelse bør finde Afvigelse Sted fra denne Regel enten til en Forfortelse eller Udvidelse af den nævnte Afstand; men disse Afvigelser bør saavidt muligt være begrundede i selve Loven, saa at der kun undtagelsesviis bliver Spørgsmaal om at meddele Dispensationer.

§ 8.

De her indeholdte Bestemmelser ere optagne efter Loven af 4de Marts d. A. § 3.

§ 9.

1. Hvorvel det i ny nævnte Lov er med Hensyn til Bestemmelsen af Brandcontingentets Størrelse anseet tilstrækkeligt, at der imellem de paagjældende Steder af 1ste Afdeling er en Afstand af mindst een Alen, — er en saadan Afstand dog ikke funden tilstrækkelig med Hensyn til Brandfikkerheden hvorimod det er fundet fornødent, at Mellemrummet er saa stort, at der i Tilfælde af Ildbrand kan anvendes virksom Slukningshjælp, ligesom og, at Antændelse ikke er at befrygte ved den blotte Hede, der udbreder sig fra den brændende Bygning. Man har derfor troet, at Afstanden i dette Tilfælde ei bør bestemmes ringere end 5 Alen (jfr. § 19), saa at der indenfor denne Grændse ikke maa opføres nogen Bygning, med mindre den Side, som vender ind imod Naboen, forsynes med en forsvarlig Brandgavl, jfr. § 10.

2. Den her indeholdte Bestemmelse stemmer med den Regel, Justitsministeriet hidtil